

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

43

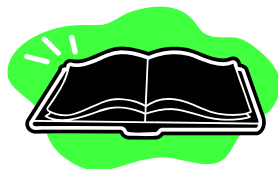
**TÁBOR, OLDSKAUTI NA OHŘI, CELOSTÁTNÍ KOLO
ZVS, OLDSKAUTSKÉ TÁBOŘENÍ NA DRNOVCE, VLK JENŽ
NIKDY NESPÍ ...**

X. ROČNÍK

ŘÍJEN 2006

OBSAH

Tábor skauti – Šat	3
Z denníku – Pedro	4
Z táborových kronik skautů a skautek - Yetti	5
Tábor Drnovka 2006 – Kikina a Haník	13
Srpnová Drnovka – Rajče	15
Tábor z pohledu pomocného sboru - Čára	16
Oldskauti se seznamovali s Ohří – Kim	20
Celostátní kolo ZVS – Drobek	24
Oldskautské pracovnípodzimní táboření – Viki	25
Vlk, jenž nikdy nespí – Koza+Haník	28

TÁBOR SKAUTI

Letošní tábor začal v neděli a hned od začátku bylo vidět, že je o trochu jiný než v minulých letech. Tak především letos byly dva běhy a to první skauti, skautky a druhý na konci prázdnin vlčata světlušky. Mezi těmito dvěma běhy byly ještě dva další cizích oddílů. Příjezd na tábořiště byl v pátek, kdy se také začalo hned se stavbou nejdůležitějších věcí. V sobotu dorazila většina skautů, zatímco OS měli na starost přípravu dřeva. Většina skautek dorazila až v neděli.

Táborový program se naplno rozjel od pondělí, kdy začala také

táborová hra, která měla nádech putování po Česko-Slovenské zemi od Aše do Košic. I letos proti sobě bojovali skauti a skautky a opět ze sebe vydali to nejlepší co se během roku naučili, ale i jiné různé dovednosti a logické myšlení.

Skauty doplnili Tučňák a Johny, neboť nemohli na běh vlčat a světlušek a musím říci, že byli velmi platnými členy svých

skupin. Leckterý skaut by se mohl začervenat před jejich mrštností a umem.

Na táboře samozřejmě skautům nechyběla ani kola, takže přesuny za koupáním a na baseball byly rychlé a dávali možnost plně využít čas na tyto aktivity. Během tábora skauti podnikli dvě velké výpravy na kolech – jednu na Křížový vrch a druhou na zámek v Horšovském Týně. Také navštívili tábor přeštických skautů u Strýčkovic a sehráli s nimi fotbalové utkání.

Během tábora se také zapojovali do různých prací ať už při opravách nebo stavbě nového srubu. Také noční hlídky a služby v kuchyni si patřičně užili. Při jednom ze tří táboráků složili někteří skauti svůj slib.

Po táboře hodnotili skauti tento jako pohodový a klidný (bez vlčáků a světluch). Nesmím zapomenout, že se nám po několika letech zas vydařilo počasí, což mělo na chod tábora nemalý vliv. Pokud jsem na něco nebo někoho zapomněl, tak se omlouvám, snad se příště polepším.

Šat

Z denníku..... skauta Pedra bez cenzury

Den 5.

Dopoledne: Po hlídce od půl 2 do půl 4 jsem docela ospalý i přes rozcvičku která obsahovala koupel v Drnovce úplně ráno. Po nástupu následovala III. etapa. Měli 4 stanoviště hledání min bylo to na konci cesty nahoře v lese měli tam natáhlí provazy do uličky a v tom barevný míčky mělo se to projít a nedotknout se min podle pískání druhého přístalkou: dost blbý. Naše skupina dostala loď bez pádel a měli jsme si něco sehnat na pádlování = dost blbý. U brány seděl Hába a řekl nám abychom stan co stál před ním zbourali na hromadu a opět postavili ale já celkem dobrý. A ve velkém lomu jsme pod velením Č. a Č. po slepu od kůlu od kůlu čtverec – dost blbý.

Odpoledne: Po poledním klidu jsme sedli na kola a jeli do Bukový a vzadu na tom rybníku se konala taková akce jezdila se tam na parostrojích závody. Taky tam stál skákací hrad do 50kg já tam skočil

salto a vyhnali mě. Když jsme dojeli do Ptenína chvíli jsme čekali na Vikiho a pak jsme se koupali a koupali a koupali. Po skončení koupání jsme dojeli do tábora. Tak jsem byl

ospalí a čeká nás noční hra. Skauti a skautky vs. RR a oldskautí S. a S. měli brát bílé lístečky ležící na zemi chráněné RR. a OLD. Sova se srazila se Sandrou a já mam zvrknotou nohu a nejdu na výlet.

Z táborových kronik skautů a skautek aneb jak jsme hráli etapovou hru Velké putování

Pro letošní tábor nám vůdci připravili etapovou hru Velké putování, jejímž cílem je projít trasu z Aše do Košic, cestou překonávat různé překážky a v průběhu celých 14 dnů si vést svoji expediční kroniku.

Družiny:

Košíci – Wokoun, Rainbow, Divoška, Skřítek, Markéta, Sandra

Poutníci – Žolík, Pét'a, Nudle Tříška, Špunt

Pěšáci – Sport'ák, píp, Jágr, zvěd Tučňák

Wandráci – Dolín, pedro, Johnny, Křoví, Mašina

1. ETAPA – Máme svoji vlajku – pondělí 3.7.2006

Odpoledne jsme se dozvěděli složení čtyř skupin, ve kterých budeme bojovat při cestě Českou republikou a Slovenskem. Aby vše bylo naprosto dokonalý, museli jsme si vymyslet stylový název svého družstva, k tomu vyrobit vlajku a připevnit jí ke klacku a současně přemýšlet o bojovém pokřiku, který vítězná družina etapy zařve na nástupu. K večeru se představily dvě družiny skautů – Pěšáci a Wandráci a dvě družiny žen – Poutníci a Košíci. Viki na nástupu zveřejnil výsledky této zahajovací etapy. Na 1. místě byli Košíci, druzí Wandráci, třetí Pěšáci a čtvrtí Poutníci.

Skřítek z Košíků

„Lesy, stromy mýjíme, do Košic my míříme.“

Wandráci

2. ETAPA - Celý den na cestě – 4.7.2006

Po poledním klidu nás Yetti svolala do jídelny na „briefing“ ke 2. etapě. Poslechli jsme si legendu a přemýšleli, co si to pro nás vedoucí připravili. Byla to zábava na celé odpoledne. Dolín (náš "boss") šel vylosovat papírek s trasou: Kloušov (*most*) – Kacerna (*lom*) – Buková (*kostel*) – Sklárna.

Další instrukce byla, že nesmíme použít příjezdovou cestu k táboru. Dostali jsme ještě s sebou mapu, podezřelou zalepenou obálku a svačinu. Po dotankování tekutin se vydáváme na cestu. Jdeme na vozovku směr Kloušov. V Kloušově Dolínovi málem praskla hlava z Mašiny, jak povídal, že „ve čtyřech letech dosáhl na kolo monstertrucku (až nahoru), a že 1. kolo z monstertrucku bylo z traktoru, a“.

V Kloušově jsme hledali na mostě růžový papírek s obálkou. Křoví a Pedro šli do vody, ale stejně nic nenašli. Až pár nás napadlo, že by to mohlo být na stromě, a bylo. Nápis z morseovky a směr dalšího hledání upoutal Dolínovo oči. Další cesta byla na Kacernu na lom. Tady byly holky, které nenašly indicii a stěžovaly si, že tu nic není. Po dvou minutách hledání objevujeme růžový papírek s obálkou. Přirozeně nás skautky viděly, ale my jsme nasadili ostré tempo. Věděli jsme, že další indicii najdeme v Bukové u kostela. A v Bukové jsme růžový proužek viděli už na kopci (20 m před kostelem) a je jasné, že indicii jsme měli

hned. To už jsme byli na cestě do Sklářny. Ve Sklářně jsme se potkali s družinou Pěšáků, která tam usilovně hledala už celou hodinu. Náš skvělý člen Johny nám skvěle pomohl a našel dost dobře ukrytou poslední indicii.

Ted' už jsme měli všechny 4 indicie pohromadě a tak jsme mohli otevřít obálku s nápovědou, a tam jsme se dověděli, že protnutím 4 bodů (které jsme zjistili z indicií) na mapě získáme cíl. Tak jsme protli, co jsme měli – a byla to Drnovka. Před příchodem do Drnovky (rybníka) jsme ještě hodili na rameno kládu. Po příchodu do tábora jsme kládu odložili, převlékli se do plavek a plavali do prostředka rybníka a tam na nás čekala sladká odměna a taky vítězství v této etapě.

Kdosi z Wandráků

„Etapovka to je dřina, Košici jsou vždycky prima.“

Košici

5. ETAPA – *K večeři bude ryba* – pátek 7.7.2006

Když se Veverky vrátily z cyklotúry, přišla na řadu další etapa s názvem *K večeři bude ryba*. Po tom, co nám Yetty přečetla legendu, šly jsme si do kuchyně vyzvednout pánvičku, olej a makrelu – víc jsme si z kuchyně vzít nemohly. Přidělili nám ohniště v lomu, které jsme mezi tím, co Skřítek a Markéta běžely pro ingredience ke staré paní, upravily. Oheň plápolal, makrela se vyvalovala v mouce a paprice, labužník Divoška ochucovala a my jsme přikládaly do ohně. Za chvíli byla makrela po námořnicku hotová. Přinesly jsme nějaké lesní jahody, třešně a listy. Naaranžovaly jsme rybu na karton a všechny kromě Skřítky, která v lomu po vaření uklízela, jsme šly nechat naši rybu zhodnotit u poroty. Nervózní z očekávaných výsledků jsme se musely pochválit, ale hlavně Divoška měla velkou zásluhu na tom, že jsme skončily ještě s Poutníkama na 1. místě!!!

Košík Vočičko

6.ETAPA – Přes bludný kořen – sobota 8.7.2006

Po poledním klidu nás čekala další etapa. Vylosovaly jsem si každý družstvo jednoho rovera, který nás při etapě mlčky doprovázel. My jsme si vylosovaly Čudlu. Připravily jsme si nějaké potřebné věci a dobrodružství začalo.....

Šat nás odvezl do jakéhosi lesa, který jsme neznaly. Při cestě dělal různé vylomeniny a my jsme se zavázanýma očima a rozbouřeným žaludkem čekaly, kdy už zastaví. Polní cestou nás dovezl do lesa na Klítce, tam nás vyložil a byl fuč. Dostaly jsme mapu a co nejdříve jsme se měly dostat zpět do tábora. Rozhodly jsme se, že to vezmeme přes pole. To se ale několika členům družstva nelíbilo a tak začaly první neshody při téhle etapě. Nakonec jsme se dostaly na polní cestu a z té jsme došly až na silnici vedoucí do vesnice jménem Hlohovčice. Po nápovědě místních občanů jsme došly na správnou cestu do nám známých Poděvousů. Cesta byla úmorná. Vlekly jsme se a přitom bylo naše družstvo v mžiku na dva tábory. Před náma opět stály Poděvousy. A nás už čekala jen jedna vesnice, a to Buková. Do tábora jsme dorazily vyřízeny a k tomu poslední. Není divu, při naší rychlosti. Při téhle etapě jsme si vyzkoušely těžkou situaci ohledně vztahů v družstvu. Teď se ale všechno v dobré obrátilo a vrátilo do normálu. Všechno zlé je k něčemu dobré a my se máme zase rádi!

Košík Wočko

8. ETAPA – Nová a nová místa – středa 12.7.2006

Tahle etapa byla jiná než ty ostatní. Celá se odehrávala v táboře a také se jednalo o zeměpisné znalosti. Bohužel o ty naše. Sedly jsme si jako ve škole do jídelny a Yetti nám rozdala 1.úkol. Dostaly sme každá z družstva papír, na kterým byly dvě mapy, samozřejmě že slepý. Musely jsme do té první mapky doplnit určená města do té druhé jsme

popisovaly řeky, jak české, tak slovenské. Další úkol byl poznat z pohledů o jaké se jedná zámky, hrady nebo zříceniny. Při třetím úkolu byla většina z nás úplně mimo. Poznávat jsme měly erby různých měst. Většinou jsme znaly jenom znak Znojma, Plzně, Přeštice a Pardubic, ty ostatní jsme si většinou tipovaly. Tahle etapa byla fajn i když jsem si ze začátku připadala jako ve škole. Překvapivě jsme se umístily na 1. místě! To je dobré, ne?

Pořadí: 1. Košiči 2. Pěšáci 3. Wandráci 4. Poutníci

Vočičko z Košíků

9. ETAPA – Rychle na nádraží – čtvrtek 13.7.2006

Po svačině byla další etapovka. Dnes pod názvem *Rychle na nádraží*. Dostaly jsme seznam třiceti věcí. Některé byly opravdu kuriózní. Jako třeba hrst psích granulí nebo prezervativ, který mimochodem všichni jeli koupit do Merklína, ale my pro něj šly jenom do stanu, protože Vočko ho ze srandy měla v peněžence. Bylo povoleno v každé družině jedno kolo. Z kuchyně jsme nesměly nic brát. Akce začala, sportovní taška se plnila věcmi ze stanů. Zpoceně jsme donesly poslední požadované kousky, které byly k sehnání v táboře. Skřítek sedla na kolo a jela do Kloušova. My jsme za ní svižně šly a honem rychle jsme žebrały u domů o půlku chleba, granule, papírové tácky, sáček a podobně. Protože nám chyběly už jen dvě věci a to 14 kolíků a šíp, rozjela se Skřítek ještě somrovat u lidí v Kloušově a my jsme pospíchaly do cíle, který byl u židovského hřbitova. S brašnou na zádech uřícený jsme vybalovaly věci a Čudla s Čárou nám je kontrolovali. S radostí jsme přivítaly Skřítku a hurá! Měly jsme všechno kromě šípu. Ten jsme nakonec na místě vyrobily a skončily jsme na opravdu skvělém prvním místě!

Košík Woko

„Cíl už máme stanoven, Poutníci se jmenujem. Z Aše jdeme do Košic, jsme poutníci z Příchovic“.

Poutníci

10. ETAPA – Průvodcem po horách

Je půl 4 ráno. Všichni spí. Ovšem najednou si to přičítí Šat a začne bušit do publik. Takový 3 rány by ještě ušly, ale těch 50 byla fakt síla!! Všichni se vylálali ze stanů a přemístili k ohništi, zde ještě od večera hořel oheň. Yetti přečetla legendu a už se jelo. Každý si fofrem sbalil věci a šli jsme si vylosovat turistu. Na výběr jsme měly Malinu, Čudlu, Čáru nebo Kikinu s Prachem. Už první etapu jsme byly

s Malinkou a toužily jsme po ní i tentokrát moc a moc. Minule jsem měla šťastnou ruku, tak jsem šla losovat. Bušilo mi srdce (jako blázen) a

byla jsem napnutá jak kšanda. Malinka byla číslo 4. Tak, je po losu. Chvilé napětí... Mam číslo 4... No radost nehorázná!!!☺ Vyrázili jsme do akce a Malinka si přála do Ptenína na hráz. Tam jsme plnili první úkol. Přinést hrneček lesních nebo zahradních plodů. Zašly jsme k první zahrádce, co tam byla a natrhali jsme rybízek (no byl trochu kyselej). Dál jsme pokračovaly do Ptenína. Cestou jsme ani nemluvily, usínaly jsme za chůze. Další trasa vedla na Bolkov. Ještě než sme tam dorazily, plnily jsme další úkol – nést Malinu 100 metrů. Vzaly jsem jí za nohy a za ruce, ale to tam trochu nešlo, měla celý mokrý záda. Tak jí vzala Pěťa na záda a pak já a tak jsme se střídaly. Celkem sranda, Malinka se málem počůrala Pěťe na záda. Když jsme došly do Bolkova, čekal nás velikánskej kopec, kterej jsme samozřejmě zvládly bez problémů. Tak v půlce cesty do Roupova jsme měly další úkol, a to 60 minut spánku. Drsná Malina nám nedovolila jít o metr na pole, tak jsme celtu ustlaly na krásně klikatej cestě. Lehly sme si na ní všechny. Ležíme chvilku a už se na nás hrne lesní havěť a začala nás všude kousat. Tvrdej Žolík, Pěťa a Malinka v kratáškách, takže luxus! Po chvilce chytam totální výtlemy a Mali do toho prej: „*Už vidim, jak tady pojedete nákej traktor...*“, a zase výtlemy. Celkem dlouho jsme se pořád škrábaly a byla nám zima, ale aspoň na chvíli jsme usnuly. V 7 hodin nás míjela Čárovo skupina a něco tam mluvili a Malinka na ně: „*Drž hu.. a jdi!*“ A pak se probudila a absolutně nevěděla, že nás přešel Čára. Pak šla kolem ještě náká paní se psem a začla: „*No děvčátka, to ste si moc dobře neustlaly!*“☺☺ Pak jsme došly do Roupova a asi 3 lidí jsme se ptaly na cestu ke hradu. Nakonec jsme ho s vypětím sil našly a tam ještě rychle uvařily čaj. Přišla Kikiny družina a trochu sme se s Kikinkou nepohodly, ale jinak fajn... Pak přijel Šat s Yetti a přivezli nám snídaňové kuličky s mlíkem. A já myslím, že sme si celou etapu užily na maximum a zdárně vyhrály. Moooooc se nám líbila.

Jo, a z Roupova sme ještě po svých depochodovaly do tábora.

Poutník Žolík

11. ETAPA – Slovenský ráj

Etapa byla dopoledne. Přemístili jsme se do lomu, kde na nás čekala překrutná lanová dráha. První část bylo přejít lano s pomocí druhého prověšeného lana, kde se měla udělat smyčka. Byla to celkem sranda a byly u toho dóóost dobrý figurace a pády. Další část bylo přejít houpající se kládu, to šlo zatím nejlépe. Přešly to asi všichni. A třetí část, ta byla nejbrutálnější. Přeručkovat lano natažený přes bažinu. Stačil mi jenom pohled a hned sem si zula boty. Když sem byla na dráze, tak po chvílce sem dostala totální výtlem a nemohla sem se hnout, takže sem samozřejmě zahučela do bažiny (v ponožkách). Jinak to přelezly asi všichni. Byla to docela náročná etapa, ale dost jsme se u ní zasmály.

Poutník Žolík

Tábor Drnovka 2006

Uplynul už měsíc od tábora světlušek a vlčat a musíme konstatovat, že se pro nás stane opravdu nezapomenutelným. Splnilo se nám totiž vše, co jsme od tohoto tábora očekávali a co jsme plánovali. Táborová hra provázela náš veškerý program. Pro ty, kdo nenavštívili Školu čar a kouzel v Bradavicích, oznamujeme, že jsme prožili čtrnáct suprových dní s Harry Potterem. Do 1.ročníku bradavické školy se sjelo 14 žákyň a 10 žáků a průměrně se zdržovalo 10 – 15 zaměstnanců. Krátce po příjezdu všech dětí začalo velké poznávání se v režii Kuly, která si pro všechny včetně zaměstnanců školy připravila stmelovací a zábavné hry. Po celé odpoledne nám krásně svítilo sluníčko a při hrách jsme se opravdu nasmáli, takže zahájit tábor jsme nemohli lépe. Jedním z největších zážitků se stalo nejen pro děti, ale i pro nás večerní zahajování v královsky vyzdobené a osvětlené jídelně, kde na děti čekal ředitel školy – mocný čaroděj Brumbál (Kula). Jeho čarodějný klobouk(neznámý mužský hlas z cd) pak zařadil děti do Havraspáru, Zmijozelu, Kruvalu, Nebelvíru a Mrzimoru – kolejí, tedy táborových družin. Děti dostaly čarodějné pláště a aby jejich kostým byl kompletní druhý den si vyráběly čarodějné klobouky a hůlky, ve kterých se scházely na večerních nástupech. A aby zaměstnanci ladili se svými žáky, oblékali jsme si i my na nástupy čarodějné pláštěnky i klobouky. Samostatný program světlušek se skládal především z plnění světýlek atletky a tábornice, z tradičního lovení bobříků a trénování modré šestky na Celorepublikové kolo závodů světlušek a vlčat.

Nemůžeme se nezmínit o naší táborové kuchyni. V té se totiž každý z dětí něco naučil, a to proto, že byly více zapojovány do přípravy jídel. Nad prací děti dohlížely během tábora tři kuchařky, z toho dvě externistky paní Polívková a Vladka Říhů, a ostrílená oldskautka Jana. Jediné co nám zkazilo naši táborovou pohodu (a hlavně naší zdravotnici Kulce) bylo virové onemocnění 3 vlčat a 2 světlušek a také to, že počasí nám neumožnilo se ani jednou vykoupat v rybníce nebo koupališti. Vše, co jsme si od konání letošního tábora slibovaly, se nám postupně vyplňovalo od prvního do posledního dne. Rádi bychom, aby se takovýto tábor, jaký jsme zažili letos, co nejdříve opakoval.

Kikina a Haník

Srpnová Drnovka

Letošní tábor nezačal jako obvykle na začátku července, ale 13. srpna. V neděli ráno (někteří i dřív) přijelo všech deset vlčat do připraveného tábora. A nestačili se divit. Kdo ví co tu bylo nového? No přece tee-pee. Neděle začala jako obvykle prohlídkou tábora a seznámením s táborovými pravidly. Pro některé to bylo poprvé.

Celotáborová hra se nám letos moc povedla. Byla na téma Harryho Pottera. Vlčata a světlušky v pondělí večer rozdělil Brumbálův kouzelný klobouk do několika kolejí: Nebelvír, Mrzimir, Hadraspár, Kruval a Zmijozel. Vlčata a světlušky dostali na sebe kouzelné pláště v barvách svých kolejí a vyrobili si kouzelné klobouky a kouzelné hůlky. Každý večerní nástup se konal v těchto oblecích. Nemohlo chybět ani plnění odborek a bobříků (květů, odvahy, míření...). Nejúspěšnějším lovcem se stal Vrut. A co se ještě dělo během tábora? Každé ráno měli světlušky a vlčata speciální rozcvičky. Například Čudlovo karatistická v kimonu, Kikiny aerobické sestavy, Švihadlová rozcvička s Drobkem,

Hábovo rocková...). Vlčata také poznávala okolí našeho tábořiště. Navštívili Srnčí vrch, Bukovské koupaliště, Studánky, Haldy. Během tábora jsme měli dva táboráky. První připravovala vlčata a druhý slibový světlušky. Z vlčat letos sliboval pouze Jindřík, neboť několik dalších adeptů onemocnělo a muselo odjet domů. Také jsme často využívali tee-pee. Dvakrát jsme měli zpívanky a jednou carusoshow s porotou. Na tábor nám také přijela Jany kamarádka na koni a povozila na něm všechny z tábora. Na konci tábora nám zase Maggy rodiče udělali travers z hráze na Kacerně přes potok. Všichni na tento zážitek určitě dlouho nezapomenou. Také nesmím opomenout kuchařský team a to Janu, Kikiny sestru Vladku a Maggy maminu Hanku.

Počasí nám celkem přálo, jen na koupání to moc nebylo. Tímto bych chtěl poděkovat všem hodným vlčatům a mým hodným zástupcům Maggy a Hábovi a také Mašinkovi. Díky a zas někdy na Drnovce.

Rajče

TÁBOR DRNOVKA – SRPEN 2006 ANEB POHLED POMOCNÉHO SBORU

Letošní nápad s uspořádání oddělených táborů jsem z počátku bral hodně skepticky, ale nakonec jsem se rozhodl, že na druhém táboře nesmím chybět a chybu jsem rozhodně neudělal.

Na tábor jsem vyrazil v sobotu 12.8. s Hábou. Hned u nás u baráku jsme museli řešit první problém. Můj „maličkatý, skladný a lehoučký“ kufřík se nemohl vejít k Hábovi do kufru. A tak jsme ho museli společnými silami dopravit na zadní sedadlo Hábova závodního speciálu. A aby toho ještě nebylo málo, tak se můj kufřík hned po naložení kompletně otevřel, takže jsem se celou cestu k Čudlovi pokoušel kufr zavřít. A i když jsem nikdy bobříka zručnosti neměl, tak se mi to povedlo. Nakonec jsme tedy naložili i bratra Čudlu a vyrazili směr Drnovka.

Když jsme dorazili na Drnovku, museli jsme si ještě vyslechnout závěrečný nástup předchozích obyvatel našeho tábořiště. Musím říci že jsem si myslel, že tahle dlouhý nástup snad být ani nemůže, ale Kikina nás všechny během nadcházejícího tábora přesvědčila, že může být klidně i delší☺. Když nám tedy naši předchůdci uvolnili pole působnosti, započali jsme všechny nutné práce (sekání dříví, stavba Tee-pee....), aby bylo tábořiště dokonale připraveno na zítřejší příjezd eSPěček (světlušek a plčat☺). Večer jsme potom hned vyzkoušeli funkčnost půjčeného Tee-pee u krátkého posezení u ohně s kytarou.

V neděli tedy dorazili světlušky a vlčata a moje a Čudlova směna začala. Naším hlavním úkolem během celého tábora bylo starat se o dostatek vody, což bylo poměrně náročné, jelikož se voda musela doplňovat i do umývárky, páč z Drnovky se od prvního tábora stalo fotbalové hřiště. Nejvíce to doplňování vody do umývárky muselo vadit asi Kulce, která měla vždycky to štěstí, že narazila na prázdný barel. A to jsme potom museli pěkně rychle uhánět pro kanystry, jelikož Kulka nebyla zrovna v dobrém rozpoložení, když si chudák neměla kde umýt ruce od mýdla☺. V neděli večer byla ještě zahájena táborová hra Harry Potter, která se mi velice líbila a samozřejmě i děti tím žily. A tato velice pěkná atmosféra školy čar a kouzel doprovázela celý tábor.

A tak plynuly dny až do čtvrtka, kdy Rajče odjel do práce, a tak jsme po domluvě dostali s Čudlou na starost vlčáky. Program jsme měli naprosto profesionálně připravený☺, takže si děcka neměly vůbec na co stěžovat. I když musím říct, že mít na starost tyhle malé kluky je fakt očištěc. Museli jsme dělat i věci, na který od skautů zrovna moc zvyklý nejsme. Docela obdivuju Rajčete, Kozu, Maggi a Hábu (toho obzvlášť, protože když jsem ho chudáka viděl mýt slipy, které byly čerstvě batikované na hnědo, až se mi ho zželelo), že to s tima vlčákama vydrží, protože mně osobně ten jeden den stačil.

Další dny nebyly nijak výjimečné. Tábor běžel hladce, světlušky a vlčata měli velice zajímavý program, takže

všechno v poho. V neděli přišel na řadu návštěvní den, který už tak hladce neproběhl. Dokonce nás jeden z členů tábora opustil..... a rodiče nás zavalili tolika ovocem, že jsme si klidně mohli v Bukové u obchodu otevřít stánek s ovocem.

V úterý mě opustil můj parťák Čudla, a tak jsem na všechnu práci zůstal sám. Naštěstí byl na táboře i jeden ze skautů – Mašinka. Musím říct, že mě svou ochotou a pracovitostí velice příjemně překvapil a určitě zaslouží velkou pochvalu. Doufám, že takto bude pokračovat, i přesto že je dnes začátek října a Mašinka se ještě neukázal na schůzce...☺

Do konce tábora se pak udála ještě jedna akce, o kterou se s vámi prostě musím podělit. Já a Rajče jsme vyrazili se světluškami na dříví na táborák.... Hned na začátku lesa se od nás oddělily mladší světlušky v čele se zkušenou zálesačkou Kikinou, aby nasbíraly chrástí. Já a Rajče jsme dostali na triko starší světluchy (Berušku, Spinkalku, Jehličku, Pavoučka a Sušenku) a vyrazili jsme kácet stromy pod Lhotu. Až k lesu pod Lhotu měly kárku na starost světlušky, v lese jsme ji radši převzali já a Rajče, abychom naše nové dřevorubkyně hned v úvodu neunavili. Nakonec jsme tedy zdárně dorazili na místo, ze kterého jsme měli v plánu udělat mýtinu a vyhlédli se nějaké ty soušky. Našli jsme dvě pěkně rostlé a rozdělili si světlušky do dvou skupin mezi sebe. Já dostal na starost hned tři staré kusy (Berušku, Spinkalku a Jehličku), ale nevím jestli jsem to zrovna vyhrál ☺. Pily se s chutí a elánem chopila Beruška se Spinkalku a pustily se do stromu. Po pár řezech jsem ale měl dojem, že ten elán a chuť z nich jaksi vymizela. Asi to dřevo bylo na jejich vkus příliš tvrdé a pila sama odmítala řezat. Také mě velice nadchl jejich bojový pokřik „k tobě, ke mně“, kterým pobízely svoji pilu, aby lépe řezala. Asi to vyzkoušíme i u skautů jestli to zabírá. Jak tedy říkám, šlo jim to pěkně ztuha, a tak si zkusily svou práci co nejvíce usnadnit a poté, co nařízly strom asi 2 cm do hloubky mě vybídlily, abych ten strom zlomil. Ač sem tedy chlap „silný a ničeho se nebojím“☺ na tohle sem ještě neměl. Ale přeci jenom jsme se nakonec dobrali asi po 15 minutách ke zdárnému konci. To sem se tedy asi už po desáté do stromu

opřel a za velkého jásotu mých tří svěřenkyň a s vypětím všech sil strom skolil. Potom světlušky, za což je musím samozřejmě pochválit, strom osekaly a s mojí menší pomocí i nařezaly na patřičně velká polena na táborový oheň. Pak už jsme jen nařezaná polena naložili na kárku a společnými silami v táboře postavili velice povedený táborák, který následně

večer málem podpálil všechny v táborovém kruhu.

A tak se tábor pomalu blížil ke svému závěru. Stany jsme museli zbourat již v sobotu, jelikož tatra měla přijet druhý den brzy ráno, ač to s tím brzkým příjezdem nakonec nebylo zase až tak horké. A proto jsme dopřáli světluškám a vlčatům v sobotu společnou noc v jídelně, kterou si určitě patřičně užili.

Tak tedy skončil srpnový tábor příchovických světlušek a vlčat a to že byl oddělený od skautů a skautek bych hodnotil velice kladně a určitě bych se už nebál to v budoucnosti opět zopakovat.

Čára

OLDSKAUTI SE SEZNAMOVALI S OHŘÍ

Jak již to bývá, celý horký červenec jsme se těšili, jak si v srpnu užijeme příjemné vody Ohře. Ohří jsme si již v oddíle slibovali několik let, ale vždy do toho něco přišlo. Ta letošní se však konat bude!

Je 7.srpna a auta odváží lodě a deset oldskautů směr Cheb. Obloha je přímo černá a občas se spouští pěkný liják, kdeže jsou prosluněné červenecové dny. V pátek večer se uchylujeme do kempu v Tršnici pod Chebem, je po dešti, ale zase jen na chvíli! Sobotní ráno je však milosrdné a vítá nás sluníčkem, dopoledne postáváme na břehu poměrně čisté a rychle plynoucí řeky. Hodnotíme hloubku, rychlost a vše co již tak vodácké odbornosti patří. Držíme se zásady, že správný vodák před desátou nevyplouvá a do té doby nás baví dvojice Bedlák a Johnny svými bohatými zážitky z včerejšího večera, kdy navštívili nedalekou obec a navazovali kontakty s romskými domorodci. Johník mohl udělat i životní štěstí, ale co můžete čekat od materialisty Bedláka, snědl domorodcům česnekový bůček a odvalil se do kempu. Domorodci stejně stáli nejvíce o Šata s jeho kytarou, ale ten se pro podobné navazování družby nenadchl a zmizel.

Sobota je sluníčková, Ohře příjemná, jezy a stupínky mírné, nikdo se nepřevrací – prostě dost nuda. Na rozdíl od naší milé Berounky je Ohře mnohem méně zařízena oblíbenými občerstvovacími na svých březích. Také okolní krajina je plochá, řeka se kroutí v meandrech a ponejvíce vidíme louky a pole. V Kynšperku nad Ohří – v první větší civilizaci - si dopřáváme oběd, a protože nevěříme ani zdejší komunitě, zůstává Yetti dobrovolně na stráži u lodí a barelů.

S obědem končí i slunečné počasí, ale také se začíná měnit ráz krajiny. Proplováme Libavským údolím, řeka je sevřena do vysokých lesnatých strání a pěkně nabývá na rychlosti. Po celé řece se snažíme ujíždět velkým skupinám na plastových kanoích, jde o jakési zájezdy na půjčených lodích. Majitel loděnice přiveze objednané lodě přímo do kempu a zase si je na domluveném místě vyzvedne, pak je takový vodák

bez starostí. V podvečer nás drobné mžení dovezlo do kempu Šabina, těsně před přistáním si ještě všechny lodě zdolají nečekaně provalený jez (zase se nikdo neudělá). Jen co dostavíme stany, tak už prší a prší celou noc.

Neděle je v kempu ospalá, počasí nic moc, sice neprší, ale určitě každou chvíli začne. Po desáté jsme na vodě mezi prvními a za chvíli navlékáme pláštěnky. Po dešti se zřejmě trochu zvedla hladina a i zrychlil tok. Děláme si marné představy,

jak se v některé příjemné hospůdce v Sokolově naobědváme, určitě na nás čekají. Komplikovaně kotvíme pod mostem ve městě a dle Kamenovo rady vyrážíme na průzkum do hostince, jak nás ale obsluha

spatřila hned hlásí, že vodáky neobsluhují. Připadáme si jako diskriminovaná, barevná menšina a odplouváme uraženě do kempu v Královském Poříčí. Kemp je tvořen autokaravanem s přístřeškem pod nějž usedáme a necháme si předkládat nekonečnou řadu dobrot z mrazáku. Naprostým vrcholem kuchařského umění jsou mražené ovocné knedlíky. Zatímco hodujeme a pozorujeme divokou vodu na zbořeném jezu, spouští se prudký liják. Řeka se zrychluje každým deštěm, odpoledne je proměnlivé, ale v těch proměnách chybí sluníčko. Večer nás čeká kemp v Lokti, ale než k němu dorazíme, musíme ještě zdolat několik stupínků, které začínají být zajímavé, občas vyléváme vodu z lodí a jsme rádi, že se nepřevracíme. Před obcí Staré Sedlo podplouváme velký obloukový most, který již známe z jednoho velikonočního vandru OS a dále proplouváme známou, námi prošlapanou krajinou. Obtíže nás čekají na jezích v Lokti, první se musí obtížně přenášet a druhý zadáci sami sjíždějí za vydatného rachotu lodí po kamenech, vše se povedlo. Za Loktem stavíme stany v rozmoklém tábořišti a následně mizíme na obhlídku historického a velice krásného městečka Loket, které je téměř v kruhu obtékáno Ohří. Celá historická část města je pěkně udržovaná a všemu vévodí majestátný hrad. V nedělní večer se s námi loučí Kula s Kamenem, kteří se nemohou dovolenkovat, ale musí jít v pondělí vytvářet hodnoty. Kamen se loučí sváteční večerí – půlkou kachny v šenku u Švejka .

Pondělí, úterý, středa – to už je jiná! Sluníčko se nad námi smilovalo. Pondělní ráno nám představilo novou Ohří, zvlněná hladina se zdvihla nejméně o půl metru a voda je silně zakalená. Musím přiznat, že sedáme do lodí s nepříjemnými pocity, voda si nás také hned bere a my jen držíme směr. Dostáváme se do soutěsek, kdy jasně vidíme, jak voda letí z kopce, řeka rychle i na krátkých vzdálenostech klesá. Před Svatošskými skalami stavíme u výletní restaurace, abychom se z její terasy mohli kochat krásou skalních stěn. V proudu řeky se nebezpečně kotví, ale jsme borci, s nemalými náklony najíždíme na travnaté břehy a máme pevnou zem pod nohama. Krátký odpočinek a vyrážíme směr Karlovy Vary, kde nás čeká několik nebezpečných jezů vesměs s přenášením. Za městem skrývají lesy lahůdku pro náročné vodáky a to cvičnou peřej Hubertus. Zde ovšem mohou uspět jen nejlepší a takový

Šat si ji užívá třikrát při svážení lodí ostatním. Stále častěji se v toku řeky objevují obrovské balvany a je co dělat se jim v prudkém toku vyhýbat. Opět vjíždíme do peřejí a ne ledajakých, deštěm zvednutá řeka zakrývá balvany a místy vytváří až metrové peřeje. Kdeže je klid a mír Berounky, jsme neustále ve střehu a jsou chvíle, kdy námi méně zvyklými adrenalin pěkně cvičí. Lodě najíždí do úseků, které se prostě musí přejet, není cesty zpět a zastavit nelze. Všichni usilovně hrabeme pádly, abychom alespoň dávali lodím směr a nenechali se úplně přemoci řekou. Ohře nás překvapila. Poctivě přiznávám, že klidné tábořiště v Radošově se stalo balzámem po adrenalinovém pondělku.

Také úterý začínalo alespoň v kilometrůžní obtížnými peřejemi, ale ty jsme již ani nepostřehli a byli jsme za nimi. Hladina řeky totiž přes noc klesla, dokonce se i docela vyčistila a v příjemné pohodě jsme přijeli ke kouzelnému, starému mlýnu s mlýnským kolem pod Jakubovem. Prastaré prostory mlýnice skrývaly útulnou staročeskou hospodu, kde jsme se okamžitě zabydleli a dokonce přišla na řadu i Šatova kytara. Po dalších asi dvanácti kilometrech nás čekalo poslední táboření v osadě Lužný na zahradě pensionu s nádražím v zádech. Odpoledne bylo spousta času a tak jsme se všichni, kromě Šata, vydali na zříceninu hradu Šumburg. Šat si konečně chtěl splnit svůj sen o zakázaném rybolovu a vydal se pod pension rybařit. My ostatní jsme zdolávali krásné vyhlídky nad řekou a lesem vystoupali na rozlehlé hradiště, večerním šerem jsme se pak vraceli ke stanům. Šat nám připravil překvapení, bohužel ne v podobě pětikilového kapra, ale veselým vyprávěním, jak se dvakrát nechtěně oblečený koupal, když na mokřím břehu uklouzl. Svou produkci pobavil i obyvatele pensionu a vrcholem vystoupení byla ztráta rybářského prutu, který si Ohře nenávratně vzala.

Po noci s příjezdy a odjezdy vlaků na nás čekal jen krátký úsek řeky do Klášterce nad Ohří, kde již na nás čekal odvoz v podobě Laky, Vládi a Kamena.

Ohře nám ukázala několik svých podob- o tom, že se umí zlobit jsme věděli, ale že si toho i trochu užijeme, to jsme netušili.

Kim

CELOSTÁTNÍ KOLO ZÁVODU VLČAT A SVĚTLUŠEK 2006

Je neděle 17.9.2006, něco málo po poledni, a my se vracíme z „Ráje“ u Letohradu, kde se o tomto víkendu konalo Celostátní kolo Závodu vlčat a světlušek 2006. Náš Plzeňský kraj zastupovaly světlušky z Příchovic a vlčata z Klatov. Ale zpět na začátek.

V pátek 15.9.2006 v 10:14 nasedá skupina sedmi světlušek (Indiánka, Spinkalka, Veverka, Beruška, Jehlička, Pavouček a Fousek) a dvou doprovodů (Drobek a Skřítek) do vlaku směr Plzeň, v Plzni nasedáme do rychlíku směr Praha. V Praze trávíme hodinu na nádraží, občerstvujeme se zmrzlinou, Fouskovi padá celá na zem. Z Prahy pokračujeme dalším vlakem do Ústí nad Orlicí. Zde opět přeseďme, tentokrát už naposledy, a jedeme do Letohradu. Tady nás nabírá autobus a dováží nás na místo konání závodů – do „Ráje“. Rychle se ubytujeme a jako poslední dobíháme na zahajovací nástup. Na nástupu se nám mimo jiné představuje sv. Václav, v jehož duchu je pořádán tento závod – „Svatováclavský turnaj“. Celý víkend byl odstartován zaseknutím meče do špalku. Václav asi málo trénoval, protože meč ne a ne držet ve špalku, asi na čtvrtý pokus se mu to podaří. Po nástupu se přenášíme v čase a máme možnost shlédnout scénky ze života sv. Václava. A nastává čas večere. Na ni jsme dorazily první, cesta vlakem byla dlouhá (6 hodin) a nám vyhládlo. Po večeri hrajeme hry v lese. V devět hodin troubí večerku. Dobrou noc.

Je sobota 6:30 a nás probouzí zvuk trumpety. Je budíček, po budíčku rozcvička, po rozcvičce pastička, ještě před pastičkou stiháme snídani. A je tu velká chvíle. Je odstartován závod. Naše světlušky vyběhají se startovním číslem 15 v 10:52 hodin. Do té doby hrajeme hry, které si připravili pořadatelé závodů. V půl jedenácté se jdeme připravit, světlušky mají na sobě batikovaná fialová trička, na ruce nakresleného dinosaura od Skřítky a náramek pro štěstí od Pavoučka. Po 13.-té hodině jdu se Skřítkem vyhlížet naše světlušky. Za chvíli je vidíme, dokonce předběhly jednu skupinku vlčat. Jedna přes druhou nám sdělují dojmy, jsou unavené, jdeme na oběd a po obědě jim dopřáváme polední klid.

Netrvá to ani půl hodinky a už zas běhají venku před chatou. V 15:00 nás auta odváží do Letohradu a my navštěvujeme Muzeum řemesel. Pak vzltneme do místního konzumu, nakupujeme sladkosti, nanuky a Colu. V zámeckém parku hrajeme schovku a v půl šesté jedeme zpět do „Ráje“. Jelikož jsme čistotné světlušky, vrháme se do sprch. Vymydlené jdeme na večeři, máme skvělé pečené kuřátko. Po večeři nás čeká nástup a večerní společný táborák, kde každá šestka předvádí krátké vystoupení. My jsme zazpívaly „Táborovou písničku světlušek 2004“. Sklidily jsme velký potlesk.

Je neděle 7:00, probouzí nás zase zvuk trubky. Jdeme na snídani a pak balíme. Všichni se těšíme na slavnostní nástup. A je to tady! Všech patnáct družstev vlčat a patnáct družstev světlušek je nedočkavých, jak to všechno dopadlo. Nejprve je vyhlášena kategorie vlčat, 1.místo a putovní totem náčelníka si odnáší vlčata z Albrechtíček. A jsou tu světlušky. „8. místo obsadily Lentilky z Příchovic“ zní z úst hlavního rozhodčího závodu. Je to krásné umístění. Vítězkami se staly světlušky z Českých Budějovic. A je po všem. Ještě než nasedáme do autobusu, potkáme se s náčelníkem bratrem Wabim, který nám podává levou ruku a blahopřeje za pěknou reprezentaci Plzeňského kraje. Možná za dva roky zas.

Drobek

OLDSKAUTSKÉ PODZIMNÍ PRACOVNÍ TÁBOŘENÍ NA DRNOVCE

Již se stává tradicí, že po skončení letního tábora se nám oldskautům začne po Drnovce tak stýskat, že se tam ještě před příchodem paní zimy společně vrátíme. A abychom se samou nudou neukousali, jedná se vždy o výjezd pracovní, během kterého se snažíme naši stávající základnu trochu zvelebit, či něco nového vybudovat. Ne jinak tomu bylo i letos, konkrétně první říjnový víkend.

Jistě jste všichni postřehli, že během letošního tábora pomalu vyrůstala vedle jídelny další stavba, přesněji řečeno kostra další stavby.

Tuto kostru bylo třeba proměnit v pohledný srub. No a jelikož se na letošní čarodějnické škole v Bradavicích neobjevil až tak výborný student, který by toto zvládnul za pomoci své kouzelnické hůlky, byl to úkol pro nás.

Vše začalo v pátek odpoledne. Rozkaz byl jasný, přijet co nejdřív, neboť se brzy šíří a je třeba se řádně zabydlet. Hlavně připravit dříví, sestavit kamna, zateplit kuchyni a jídelnu, zatopit a topit a topit.... znáte to.

I když jsem si myslel, že jedu pozdě, přijel jsem na Drnovku jako první. Kromě hrobového ticha, které tady na rozdíl od dní prázdninových vládlo, tady bylo vše při starém. To mě potěšilo, neboť tomu tak nebývá vždy. Někdy totiž člověk zaznamená na první pohled stopy nevítaných návštěvníků včetně škod, které po sobě zanechají. Ale

i přesto jsem byl trochu v šoku. Za jídelnou byla totiž složená taková halda prken, že jsem si myslel, že musíme ten srub během víkendu i celej podsklepit. Naštěstí za chvíli přijel i bratr Kim, který mi vše vysvětlil a mé podezření tak zažehnal. Poté začali přijíždět i další a do hodiny se tábořiště proměnilo ve velké parkoviště. Než padl soumrak, byli jsme připraveni přežít ohlášenou studenou noc. Jen teplo jaksi stále nebylo. Rouru od kamen měl na autě Kamil a ten pořád nikde. Ale i ten nakonec dorazil, takže jsme strávili příjemný večer. U sálajících kamen, při kytarových zpívánkách a prohlížení krásných pohlednic, které přivezl bratr Koza ze svého dlouhého pobytu v USA večer rychle utekl a pátek se lehce přehoupl do soboty.

Noc nakonec nebyla až tak studená, jak nám předpovídali v rádiu odborníci na slovo vzatí, takže jsme nemuseli ráno nikoho rozehrávat. No a po snídani se všichni mravenečci vrhli na srub, který tak postupně začal dostávat konečnou podobu. Vlastně ne všichni. Zvláštní úlevu ze zaměstnání dostal Kamil. Avšak jen díky tomu, že se dobrovolně přihlásil, že se bude starat o naše hladové žaludky. A protože to Kamil v kuchyni fakt umí, všichni byli po obědě masní až za ušima a móóóoc spokojení. Odpolední klid jsme museli vynechat, protože ho prostě někdo zapomněl do denního rozkazu napsat a tak se pokračovalo v práci. A všichni s chutí, neboť jsme se už těšili na večer. Proč? Protože večer pro nás měl Kamil opět připravenou nějakou ňamku. Ne že by vždycky takhle šíleně vyvařoval, ale tentokrát byl i důvod. Na letošním táboření totiž bratr Šat spolu s bratrem Čochtanem dodatečně oslavili kulaté výročí narození. Jaké? To vám nepovím, zeptejte se jich sami. Večer se opět hrálo a zpívalo. A také plánovalo, co dalšího se udělá během dnů, týdnů a měsíců příštích. Za svitu měsíčního úplňku jsme se pak kolem půlnoci rozcházeli do svých pelíšků a těšili se na slunečnou neděli.

Co říci závěrem? Akce se povedla, všichni přežili a nový srub stojí. Za zmínku stojí i mimořádná účast. Nejmladším účastníkem víkendu pak byl malý Jaroušek Sedláček, nejstarším nikdo. Ptáte se jak je to možné? Je to jednoduché. Mezi námi totiž zatím žádný starý člen není.

VIKI

Vlk, jenž nikdy nespí

V devíti letech byl Ste poslán do otcova rodinného hrabství Kent, kde chodil do školy. O prázdninách vykonal se staršími bratry plavbu na kánoji po Temži, 250 km od Londýna. Bratři Baden Powellovi koupili námořní kufr, který vyměnili za desetitunovou jachtu, se kterou pak absolvovali spoustu regat.

B.P. nastupuje v roce 1870 do koleje Charterhouse a v roce 1876 zde skládá závěrečnou zkoušku. B.P. nebyl doporučen ke studiu na Oxfordu, a tak skládá zkoušky do Sandhurstu, nejstarší vojenské akademie. Jako druhý nejlepší uchazeč byl ihned povýšen na podporučíka. Tím se odstartovala jeho kariéra vojáka. Více než vojenské hodnosti ho ale lákaly cizí země. Přání se mu splnilo dost brzy - byl přidělen k 13. jezdeckému pluku v indickém Lucknowě, starém královském městě pod Himalájemi.

Po Indii a Afghánistánu ho služba přivedla do Jižní Afriky, do země Zuluů. V roce 1890 pobýval v oblasti dnešní Jugoslávie a Chorvatska jako tajný agent Její Výsosti královny Viktorie. V převleku sběratele motýlů pořizoval plánky pevnosti a zakresloval rozmístění děl a skladů střeliva.

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Yetti(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Palackého 593, Přeštice 33401, goat@mybox.cz

uzávěrka: 15.10.2006 **vyšlo:** 25.10.2006 **neprodejně**